

DEN DANSKE DOMMERFORENINGS

Årsberetning

1975-76

1976

DEN DANSKE DOMMERFORENINGS

Årsberetning

1975-76

INDHOLD

I	Generalforsamling og årsmøde 1975	3
II	Bestyrelsens virksomhed	9
	Bestyrelsesmøder	9
	Dommerembederne i almindelighed	10
	Fogedret	14
	Tinglysning	16
	Skifteret	18
	Betænkninger og lovudkast	20
III	Samarbejdet med dommere i andre lande	23
IV	Den danske dommerstand	25
V	Dommerforeningens regnskab	28

Generalforsamling og årsmøde 1975

Fredag den 3. oktober og lørdag den 4. oktober 1975 holdt Dommerforeningen generalforsamling og årsmøde i landstingssalen på Christiansborg, København.

Formanden, dommer Carsten Jepsen, åbnede fredag kl. 10.00 årsmødet og udtalte, at årsmødet i år står i 75 års jubilæets tegn. Bestyrelsen havde fundet det rigtigt at henlægge årsmødet til hovedstaden, hvor foreningen blev stiftet for 75 år siden, og til Christiansborg, hvor lovgivningsmagten hører hjemme, og hvorfra den udøvende magt udgår, og hvor det kan være rimeligt, at den tredje statsmagt ved særlige lejligheder indfinder sig.

Formanden bød velkommen til alle medlemmer både aktive og forhenværende og rettede en særlig velkomst til de udenlandske gæster: Den norske dommerforenings formand, sorenskriver Kaare Nerdrum, og den svenske dommerforenings repræsentanter, chefrådman Svend Braun, Malmø, og lagman, dr. jur. Anders Bruzelius, Lund, samt til de i årets løb udnævnte dommere.

Formanden takkede varmt landsdommer Arne Holmstrup for hans artikel i årsberetningen 1974–75 om optakten til foreningens dannelse, om dens stiftelse og struktur i historisk fugleperspektiv og gav i tilknytning hertil nogle øjebliksbilleder af det danske samfund ved foreningens stiftelse i 1900, ved 25 års jubilæet i 1925 og ved 50 års jubilæet i oktober 1950 på Hotel Nyborg Strand, samt af dagens Danmark anno 1975. Formanden sluttede med at nævne, at vi i de sidste 25 år af det trekvarte århundrede, der indgår i vort jubilæum, har haft den lykke at leve i et samfund, som har nydt godt af en langvarig fredperiode, og som har gennemlevet en velstandsstigning, som måske aldrig tidligere i landets historie, hvori mange vigtige re-

former har kunnet gennemføres, og hvor modsætningerne imellem de enkelte befolkningsgrupper ikke er blevet tilspidset, men snarere har udviklet sig i mere harmonisk retning. I et sådant samfund er der også grobund for, at en dommerstand kan udvikle sig og varetage den opgave, der tilkommer den dømmende magt, til befolkningens tarv. Kun i et samfund, hvor politisk frihed hersker, og hvor samfundsudviklingen foregår med hensyntagen til alle samfundsgrupper, kan det forventes, at dommerstandens fornemste klenodie, dommerens uafhængighed af statsmagten og af magtgrupper, vil blive respekteret og opretholdt. Med et citat af Anatole France „Lad os ikke tabe fortiden af syne. Det er kun gennem fortiden, man skaber fremtiden“, sluttede formanden sin oversigt over Dommerforeningens historie i samfundspolitisk perspektiv.

Derefter afholdtes generalforsamling. Retspræsident, dr. jur. E. A. Abitz, valgtes til dirigent og konstaterede generalforsamlingens lovlighed.

Formanden indledte sin beretning med at udtale mindeord over de i årets løb afdøde dommere.

I beretningen omtalte formanden først foreningens konsultative virksomhed og henviste til årsberetningen, hvor de vigtigste svar er trykt. Herudover omtalte formanden en forespørgsel fra Danmarks Radios licenskontor om, hvorvidt der er eller kan fastsættes generelle retningslinier for fogedens officialvirksomhed i udpanthninger for licens. Dommerforeningen har ikke ment at have kompetence til at udsende direktiver eller henstillinger, men der er i bestyrelsen almindelig enighed om, at det må være rimeligt at følge samme praksis som i Københavns byret og i Odense, at fogeden beholder sagen til den bitre ende og først derefter afregner med licenskontoret.

Formanden omtalte, at der har været afholdt 6 besøgsrejser, hvori deltog ca. 40 dommere, til fængselsvæsenets anstalter, og at Dommerforeningen lægger vægt på, at disse besøgsrejser opretholdes. Formanden omtalte videre, at der havde været afholdt dommerkursus fra den 27. til 30. maj 1975 på Hotel Marina, hvori deltog 31 dommere. Foreningen havde medvirket til planlægningen, og forsøgsvis var der indlagt et par nye emner, nemlig om sociale ydelser og forbrugersager. Der vil blive optaget forhandlinger med justitsministeriet om tilrettelæggelse af et kursus i 1975-76.

Efter at have omtalt arbejdet i hovedsamarbejdsudvalget og nævnt, at der nu foreligger en foreløbig oversigt over legater, der kan søges

af dommerenker og dommerbørn, gik formanden over til det lønpolitiske afsnit samt til resultatet af forhandlingerne om lønpuljen.

Formanden oplyste, at der ikke fra Dommerforeningens side er foretaget nogen opsigelse af de aftaler, der indgår i den såkaldte honorarordning, og der vil derfor ikke kunne gennemføres forhøjelser af de aftalte grundbeløb. Dette ville under de nuværende forhold heller ikke kunne gennemføres, selvom opsigelse var sket, idet også honoraraftalen må anses for at være låst fast som følge af lovgivningsmagtens indgreb i overenskomstforhandlingerne. Det må derfor påregnes, at honorarordningen fortsætter i det væsentlige uændret. Kun i det omfang, det pålægges enkelte dommere at udføre et arbejde, der ikke er forudset i honoraraftalen, vil der ved forhandling kunne opnås særskilt betaling i form af et vederlag én gang for alle. Det kan således være tilfældet, hvis det pålægges en dommer at virke uden for det geografiske område, hvortil han er beskikket.

Om lønpuljen sagde formanden, at han ved forrige årsmøde havde lejlighed til at gøre rede for, hvilke muligheder der frembød sig ved fordelingen af den såkaldte lønpulje, og dengang oplyste, at beløbsrammen for retsvæsenets vedkommende næppe ville kunne overstige et beløb af 60.-70.000 kr. Om fordelingen af denne lønpulje har der i løbet af vinteren og foråret været ført forhandlinger gennem Juristforbundet og AC, og ved de endelige forhandlinger mellem AC og lønningsdepartementet er der opnået et resultat, hvorved retsvæsenet har fået en væsentlig større andel, end det forud kunne påregnes. 4 embeder, som hidtil har været henført til 36. lønklasse, er oprykket til 37. lønklasse. Det gælder embederne i Struer, Brædstrup, Store Heddinge og Rudkøbing. For så vidt angår embeder, der er henført til 37. lønklasse, er der sket en oprykning af 4 af de største blandede embeder, således at det særlige tillæg på 1.200 kr. er forhøjet til 2.400 kr. Dette gælder Tårnby, Tåstrup, Køge og Skanderborg. Oprykningen af de førstnævnte 4 dommere fra 36. til 37. lønklasse og oprykningen af de 4 største blandede embeder har medført en udgift på ialt ca. 70.000 kr., og det vil altså sige, at hermed var retsvæsenets andel mere end forbrugt. Derudover er det imidlertid lykkedes at få gennemført følgende forslag:

Præsidenterne for Østre og Vestre landsret har fået forhøjet det til stillingerne knyttede særlige tillæg på 3.300 kr. til 4.200 kr., hvilket svarer til størrelsen af det særlige tillæg, der er knyttet til stillingerne som rigsadvokat og rigspolitichef. Derudover er yderligere 2 af de

blandede embeder med det største indbyggertal, nemlig Hørsholm og Hvidovre blevet oprykket, således at det særlige tillæg er forhøjet fra 1.200 kr. til 2.400 kr. Ved disse forhøjelser er der tilført retsvæsenet et beløb på ca. 30.000 kr. udover lønpuljeandelen. Ved den gennemførte oprykning af ialt 6 dommere indenfor 37. lønklasse er alle blandede embeder med indbyggertal på over 50.000 blevet henført til 37. lønklasse med et tillæg på 2.400 kr. Til denne forhøjelse knytter sig det særlige vilkår, at de pågældende dommere kun er berettiget til at oppebære det således forhøjede særlige tillæg, så længe vedkommende beklæder stillingen som enedommer i det pågældende embede. Sker der deling af embedet, vil forhøjelsen således bortfalde. De resultater, der er opnået ved lønpuljeforhandlingerne, er alle bakket op af justitsministeriet. Formanden sluttede dette afsnit således: „Ved forhandlinger af denne art vil det altid være meget vanskeligt at vurdere, hvilke forslag man har størst udsigt til at få gennemført, og man opnår aldrig, at alle berettigede ønsker kan imødekommes. Det er imidlertid min vurdering, at vi ved dette års forhandlinger om retsvæsenets andel i lønpuljen har opnået et resultat, der må siges at være tilfredsstillende. De foreliggende resultater er opnået ved hjælp af den forhandlingsret, som Dommerforeningen ved sin tilslutning til Danmarks Juristforbund og AC har andel i, og jeg finder det rimeligt at fremhæve, at der til denne forhandlingsret med lønningsdepartementet knytter sig mulighed for at hjembringe resultater af ikke ubetydelig værdi på det lønpolitiske område.“

Formanden omtalte herefter retsplejerådets opgave med spørgsmålet om aflastning af landsretterne og nævnte, at rådet har en betænkning under udarbejdelse, hvori der kan ventes stillet forslag om at forhøje værdigrænsen for landsretsbehandling til 50.000 kr. I den forbindelse nævnte formanden spørgsmålet om afskaffelse af betegnelsen „underret“ og henviste til den skrivelse, der er udsendt herom til alle by- og herredsretter.

Formanden omtalte endelig det internationale samarbejde, herunder særligt Den internationale Dommerunions møde i dagene 11.-13. september 1975 i København, og anstillede nogle betragtninger over værdien i almindelighed af det internationale samarbejde.

Til slut i beretningen gav formanden en kort karakteristik af det år, der er gået. Det har været et arbejdsår, der har føjet sig til de tidligere som et led i en lang kæde af gode udviklingsår for den danske dommerstand og dermed også for Den Danske Dommerforening.

Det, der særligt har karakteriseret dette år, har været 2 opgaver, nemlig opgaven med at være værtsland for Den internationale Dommerunions møde, og problemkomplekset med indenfor den civile retspleje at finde den rette balance mellem landsret og underret.

Ingen ønskede ordet til formandens beretning, og dirigenten konstaterede, at beretningen er godkendt.

Formanden motiverede optagelsen af professor, dr. jur. Max Sørensen som medlem og bemærkede, at bestyrelsen ikke havde fundet anledning til at søge lovenes § 3 ændret i den anledning.

Ingen ønskede ordet, hvorefter dirigenten konstaterede, at professor, dr. jur. Max Sørensen er optaget som medlem af Den Danske Dommerforening.

Kassereren, byretsdommer Frøsig, fremlagde det reviderede regnskab.

Ingen ønskede ordet til regnskabet, og der gaves decharge.

Dommer Carsten Jepsen genvalgte til formand.

I stedet for civildommer Svend Aage Nielsen, Frederikshavn, og byretsdommer Frøsig, Københavns byret, der ikke ønskede genvalg, valgtes kriminaldommer Kersting, Hjørring, og byretsdommer Riis, Københavns byret.

Den øvrige bestyrelse, højesteretsdommer Vetli, landsdommerne Vollmond og Juul-Olsen, dommerne Svend Aage Christensen, Knud Kofoed og K. Iversen genvalgte.

Revisoren, fhv. dommer A. Halkov, Næstved, og revisorsuppleanten, landsdommer Robert Dam, genvalgte.

By- og herredsretspræsident E. Caspersen redegjorde for Klagerettens virksomhed i tiden 15/9-1974 til 15/9-1975, hvor der var indgået 21 klager over dommere og dommerfuldmægtige. 14 klager blev afvist, fordi der efter klagerens egen fremstilling ikke forelå noget krænkende eller usømmeligt forhold fra vedkommende dommers side. Det drejede sig i det væsentlige om klager over sagernes processuelle behandling og lignende, eller utilfredshed med dommen. 2 klager blev afvist, fordi tidsfristen i retsplejelovens § 49 stk. 1 var overskredet. 5 sager blev realitetsbehandlet og afgjort ved dom. I 3 tilfælde blev klagen afvist som grundløs, medens 2 tilfælde gav Klageretten anledning til påtale.

Byretsdommer Frøsig aflagde beretning og regnskab for understøttelsesfonden.

Beretning og regnskab godkendtes.

Bestyrelsesmedlemmerne Carsten Jepsen og K. Iversen genvalgte. I stedet for Frøsig, der ikke ønskede genvalg, valgtes byretsdommer Riis.

Under eventuelt beklagede præsidenten for Sø- og Handelsretten, Topsø-Jensen, at præsidenterne for Københavns byret og Sø- og Handelsretten ikke havde fået et lignende tillæg som præsidenterne for landsretterne, hvorved deres ligestilling med disse præsidenter er gået tabt, og spurgte, om bestyrelsen havde glemt dem.

Formanden svarede, at dette ingenlunde var tilfældet, men at man desværre ikke kan få alle ønsker opfyldt på én gang. Der måtte slås en breche i muren, inden vi kan komme videre.

Da ikke flere ønskede ordet, sluttede dirigenten generalforsamlingen.

Efter generalforsamlingen konstituerede bestyrelsen sig med Vollmond som næstformand, Riis som kasserer og Iversen som sekretær.

Næstformanden, landsdommer Vollmond, åbnede årsmødet fredag den 3. oktober og bød velkommen til professor, dr. jur. Bent Christensen, der talte over emnet: Domstolskontrol med forvaltningen. Hvor dybt bør prøvelsen gå?

Efter foredraget havde dommer Karen Hanssing, fhv. højesteretsdommer Theodor Petersen og højesteretspræsident Hvidt ordet. Foredragsholderen replicerede, og efter at næstformanden havde takket foredragsholderen og diskussionsdeltagerne, sluttede mødet.

Foredraget er trykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1976 B/109 ff.

Årsmødet lørdag den 4. oktober.

Formanden bød velkommen til byretspræsident Bitsch, der indledte en diskussion over emnet: Den fremtidige behandling af ægteskabssager.

Efter foredraget udspandt der sig en livlig diskussion, hvori følgende deltog: Civildommer Feilberg Jørgensen, byretsdommer Riis, dommer Kaa, byretsdommer Dalgas Rasmussen, byretsdommer Frøsig, by- og herredsretspræsident Caspersen, landsdommer Krog, dommer Lundsager, landsdommer Vollmond og dommer Carsten Jepsen.

Efter at byretspræsident Bitsch havde repliceret, takkede formanden indlederen og diskussionsdeltagerne og sluttede årsmødet.

II

Bestyrelsens virksomhed

Bestyrelsesmøder

Siden udsendelsen af sidste årsberetning har bestyrelsen afholdt møder den 2. oktober 1975, den 9. januar, den 23. april og 14. august 1976.

Dommerforeningens repræsentation i organisationer og udvalg m. v.

Dommer Carsten Jepsen er medlem af repræsentantskabet for Danmarks Jurist- og Økonomforbund og medlem af retsplejerådet.

Landsdommer Bjarne Frandsen er næstformand for Danmarks Jurist- og Økonomforbund, medlem af repræsentantskabet for A.C., suppleant i bestyrelsen for A.C. samt formand for retsgruppen (foreningerne under domstole, politi, anklagemyndighed og fængselsvæsen m. v.).

Landsdommer Arne Holmstrup er medlem af udvalget om den fremtidige organisering af mentalobservationsvirksomheden.

Civildommer Svend Nielsen er medlem af det af justitsministeriet nedsatte arbejdsudvalg, der skal gennemgå forskellige aktuelle tinglysnings spørgsmål.

Dommer Kristen Iversen er Dommerforeningens repræsentant i „Det kriminalpræventive råd“.

Retspræsident Erik Andersen og dommer Carsten Jepsen er medlemmer af hovedsamarbejdsudvalget for domstolene.

Dommer Svend Aage Christensen er Dommerforeningens repræsentant i en arbejdsgruppe nedsat af justitsministeriet til at gennemgå de økonomiske betingelser for fri proces og udenretlig retshjælp.

Referatet af nogle af de behandlede sager.

Dommerembederne i almindelighed

Udskrift af dom eller forlig i borgerlige domssager

I skrivelse af 26. februar 1975 til justitsministeriet henstillede Præsidenten for Sø- og Handelsretten i København, at retsafgiftslovens § 49 stk. 2, nr. 1, ændres således, at ikke blot sagsøgeren (appellanten), men også sagsøgte (appelindstævnte) kan få udskrift af dom eller forlig uden afgift.

Justitsministeriet anmodede Dommerforeningen om en udtalelse, og i foreningens svar af 1. maj 1975 (jr. nr. 21/1975) hedder det, at man kan tiltræde forslaget med den tilføjelse, at reglen bør være fakultativ, således at der kun udfærdiges udskrift til sagsøgte (appelindstævnte), når denne fremsætter begæring derom.

Justitsministeriet har tiltrådt Dommerforeningens udtalelse og oversendt sagen til skattedepartementet. Justitsministeriet har telefonisk oplyst, at skattedepartementet har tiltrådt forslaget og vil have det i erindring ved ændring af retsafgiftsloven.

Meddelelse til folkeregistrene om umyndiggørelse og dekret om ophævelse af umyndiggørelse

Med skrivelse af 25. juli 1975 fremsendte justitsministeriet til udtalelse en henvendelse fra indenrigsministeriet, sekretariatet for personregistrering, om ovennævnte spørgsmål. Det fremgik af henvendelsen, at nogle folkeregistre udenfor København igennem nogle år ikke har modtaget oplysning fra vedkommende ret om dekret vedrørende umyndiggørelse og ophævelse af umyndiggørelser. Der henvistes til, at det i justitsministeriets cirkulære nr. 158 af 28. oktober 1924 til samtlige underretsdommere udenfor København samt til justitssekretærerne ved Højesteret, Landsretterne og Københavns byret er foreskrevet, at der vil være at give meddelelse til folkeregistret i den pågældende kommune, når der af en ret er afgivet dekret om umyndiggørelse eller om ophævelse af et tidligere afsagt umyndiggørelsesdekret, snarest muligt og senest 3 dage efter dekretets afsigelse.

I skrivelse af 22. september 1975 (jr. nr. 57/75) udtalte Dommerforeningen, at der intet haves at indvende imod, at der som foreslået af indenrigsministeriet udsendes et cirkulære, der indskærper den

ovenfor omtalte bestemmelse. Det tilføjedes, at umyndiggørelsesdekreter bliver bekendtgjort i tingbladet, således at interesserede myndigheder har haft mulighed for gennem Statstidende at skaffe sig oplysninger om afsagte dekret.

Privat salær til beskikket advokat i offentlige sager

I anledning af, at en advokat, der var beskikket for en tiltalt i en sag om overtrædelse af færdselslovens § 16 stk. 1, havde afkrævet tiltalte et salær på 550 kr. udover det vederlag på 350 kr., der blev tilkendt ham ved dommen, forelagde en dommer, der fandt dette stridende mod retsplejelovens § 741 jfr. § 336 c stk. 5, spørgsmålet for justitsministeriet. Det fremgik af sagen, at advokaten havde afkrævet tiltalte vederlag for det arbejde, som han havde haft med sagen, før beskikkelsen forelå, og at advokaten anså sig for berettiget hertil.

Justitsministeriet anmodede Dommerforeningen om en udtalelse, og i foreningens svar af 30. oktober 1975 (jr. nr. 63/1975) hedder det:

„Efter retsplejelovens § 336 c, stk. 5, og § 741, stk. 1, der henviser til førstnævnte bestemmelse, må hverken en beskikket advokat i en fri-proces-sag eller en beskikket forsvarer i en straffesag modtage salær udover det vederlag, der er fastsat af retten. En advokat, som har den opfattelse, at det salær, han kan påregne at få tilkendt af retten i tilfælde af beskikkelse, ikke vil udgøre et tilfredsstillende vederlag for hans arbejdsindsats, kan i borgerlige sager efter aftale med parten frafalde vederlag af statskassen, jfr. retsplejelovens § 336 c, stk. 5, sidste punktum, og i straffesager give møde som valgt forsvarer. Der kan i princippet ikke for samme sag oppebæres salær både hos statskassen og hos klienten – og har advokaten valgt at lade sig beskikke, har han hermed afskåret sig fra at kræve betaling af klienten for hvervet.

I fri-proces-sager antoges tidligere i administrativ praksis, som omtalt i betænkning nr. 404 om ændring af reglerne om fri proces m. v., 1966 s. 37 ff og s. 73, at en bevilling til fri proces i princippet ikke havde tilbagevirkende kraft. Denne praksis er afskaffet ved den ved retsplejelovændring nr. 253 af 4. juni 1969 gennemførte regel i retsplejelovens § 332, stk. 3, hvorefter fri proces, hvis virkning omfatter hele sagen i den pågældende instans, tillige omfatter „de foranstaltninger, som af hensyn til forberedelsen af sagsanlægget med føje er

foretaget inden meddelelse af fri proces“. Der skulle herefter i borgerlige sager ikke kunne opstå noget problem om vederlag for advokatarbejde udført før beskikkelsen.

Når retsplejelovens § 741 ikke henviser til § 332, stk. 3, beror det antagelig på, at de administrative problemer, som var begrundelsen for afskaffelsen af princippet om, at fri proces ikke havde tilbagevirkende kraft, kun forekom i borgerlige sager, hvori der var meddelt fri proces. For straffesagers vedkommende har der derimod næppe nogensinde været tvivl om, at den beskikkede forsvarer skulle have tillagt salær for hele sagens førelse, herunder for forberedende arbejde udført forud til afholdelse af grundlovsforhør, forundersøgelse eller domsforhandling. Der opstår derfor sædvanligvis heller ikke i straffesager noget problem om forsvarerarbejde udført før beskikkelsen.

Imidlertid kan det ikke fuldstændig udelukkes, at spørgsmålet om særskilt vederlag for forudgående advokatarbejde kan opstå i ganske særegne tilfælde. Disse må, for at de rene linier ikke skal sløres, have en helt ekstraordinær karakter. I så fald må advokaten gå frem efter de retningslinier, der er angivet i justitsministeriets skrivelse nr. 187 af 27. oktober 1952, som må antages vedblivende at være gældende.

Efter det anførte er Dommerforeningen enig med advokatrådet i, at advokaten har været uberettiget til at afkræve sin klient et yderligere salær, formelt fordi han hverken har tilkendegivet klienten det før beskikkelsen eller underrettet dommeren herom før salærfastsættelsen, materielt fordi der, hvis forholdet havde været oplyst for retten, efter bestyrelsens opfattelse ved salærets fastsættelse kunne have været taget passende hensyn til det forsvarsarbejde, som med rimelighed var udført før beskikkelsen.“

I skrivelse af 9. februar 1976 til vedkommende dommer har justitsministeriet henholdt sig til Dommerforeningens udtalelse.

Spørgsmålet er omtalt i Advokatbladet nr. 5/1976 pag. 67 og nr. 8/1976 pag. 102.

Vederlag til sættdommere

I henhold til § 102 i lov nr. 5 af 7. juni 1958 om normering og klassificering af statens tjenestemandstillinger (NKL), hvilken bestemmelse fortsat er gældende, jfr. bekendtgørelse nr. 37 af 24. januar 1974, fastsættes vederlaget til sættdommere i hvert tilfælde af justitsministeriet efter indstilling fra vedkommende landsrets præsident.

I skrivelse af 11. november 1975 udbad justitsministeriet sig en udtalelse om, hvorvidt Dommerforeningen kunne tiltræde, at bestemmelsen i NKL § 102 ophæves, således at godtgørelse for det med hvervet som sættdommer forbundne merarbejde fremtidig ydes efter de almindelige regler om godtgørelse for merarbejde, jfr. økonomi- og budgetministeriets cirkulære nr. 206 af 10. november 1971 om godtgørelse for merarbejde til tjenestemænd i staten, for hvem der ikke gælder en højeste tjenestetid.

I foreningens svar af 27. april 1976 (jr. nr. 83/1975) hedder det:

„Dommerforeningen finder ikke at kunne tiltræde, at bestemmelsen i NKL § 102 ophæves, således at godtgørelse for det med hvervet som sættdommer forbundne merarbejde fremtidig ydes efter de almindelige regler om godtgørelse for merarbejde, jfr. økonomi- og budgetministeriets cirkulære nr. 206 af 10. november 1971 om godtgørelse for merarbejde til tjenestemænd i staten, for hvem der ikke gælder en højeste tjenestetid.

Bestemmelsen i NKL § 102 går tilbage til lov nr. 302 af 30. juni 1922 om ændringer i den dagældende tjenestemandsløvs af 12. september 1919, jfr. lovens § 11, der atter ophæver nogle tidligere i plakat af 2. juli 1822 og plakat af 24. november 1837 fastsatte bestemmelser om vederlag til sættdommere. Der har således her i landet i mere end 150 år eksisteret en tradition for, at lovgivningsmagten har opretholdt en særlig bestemmelse om fastsættelse af vederlag til sættdommere.

Opretholdelsen af en særregel for dommere må finde sin begrundelse i domstolenes særlige stilling i samfundet. Domstolenes virksomhed som en af administrationen uafhængig kontrolinstans bør medføre, at det ikke bør være overladt til administrationens skøn at afgøre, om der tilkommer en dommer et særligt vederlag for udførelsen af hvervet som sættdommer, men vederlagsordningen bør som hidtil have en speciel lovhjemmel. I sammenhæng med denne domstolens tilsikrede uafhængighed står det, at beskikkelse af en dommer som sættdommer finder sted indenfor det judicielle system. Beskikkelsen sker for underretternes vedkommende af landsrettens præsident og iøvrigt af højesterets præsident, jfr. retsplejelovens § 46.

Hvervet som sættdommer udøves af dommere. Det udøves altid ved et andet embede end den pågældende dommers eget og er således klart afgrænset fra den arbejdsbyrde, der iøvrigt påhviler ham. Hvervet kan i særlige tilfælde være meget byrdefuldt. Den enkelte

dommer vil i almindelighed ikke kunne modsætte sig at blive beskikket som sættestemmer. Den omstændighed, at en dommer under en ved hans ret anlagt sag viger sit sæde på grund af inhabilitet, bør ikke afskære en part fra at få sagen pådømt.

Af de anførte grunde må Dommerforeningen være af den opfattelse, at den særlige lovhjemmel for en vederlagsordning bør opretholdes.“

Fogedret

Merværdiafgiftsloven

I skrivelse af 14. maj 1974 meddelte departementet for told- og forbrugsafgifter justitsministeriet, at departementet var blevet opmærksom på, at en række fogedretter ikke efterkom toldvæsenets anmodning om registrering efter merværdiafgiftsloven for salg af løsøre i forbindelse med tvangsauktion over fast ejendom, og departementet anmodede justitsministeriet om at meddele dommerembederne, at en sådan registrering skulle finde sted.

Efter at Dommerforeningen havde afgivet en udtalelse til justitsministeriet, fandt der en forhandling sted om forpligtelsen til at svare eventuel merværdiafgift. I forhandlingen deltog justitsministeriet, skatteministeriet, departementet for told- og forbrugsafgifter, dommerfuldmægtigforeningen og Dommerforeningen. Resultatet af forhandlingen blev, at spørgsmålet – som foreslået af dommerfuldmægtigforeningen – skulle søges løst derved, at der under punkt 7 e i auktionsvilkårene skulle indføjes: „herunder eventuel merværdiafgift af det med ejendommen følgende løsøre m. v. efter nærmere aftale med toldvæsenet.“

Med skrivelse af 19. februar 1976 fremsendte justitsministeriet udkast til cirkulæreskrivelse i overensstemmelse hermed, og i skrivelse af 27. februar 1976 (jr. nr. 35/74) meddelte Dommerforeningen justitsministeriet, at foreningen intet havde at indvende imod, at der udsendes cirkulæreskrivelse herom til domstolene.

Henvisning af tvangsauktioner til auktionsleder

Med skrivelse af 12. august 1975 fremsendte justitsministeriet en forespørgsel fra en dommer om, hvorvidt der siden justitsministeriets skrivelse af 13. marts 1937 (Ministerialtidende nr. 58 af 13. marts 1937)

måtte være sket ændringer af den i skrivelsen anførte praksis, hvorefter der ikke bør ske henvisning af tvangsauktioner til en auktionsleder, der er sagfører for rekvirenten.

I Dommerforeningens svar af 22. september 1975 (jr. nr. 62/1975) hedder det:

„at eksistensen af den omhandlede bestemmelse vistnok er lidet kendt ved fogedretterne i almindelighed. Den omhandlede bestemmelse har vistnok aldrig været efterlevet og vil ikke med rimelighed kunne efterleves i de retskredse, hvor der kun er én auktionsleder. I Københavns byret og andre større retskredse, hvor der er flere auktionsledere, vil bestemmelsen uden betænkelighed kunne undværes. Det er som følge af det anførte bestyrelsens opfattelse, at bestemmelsen i praksis er bortfaldet ved desvetudo, og at den ved lejlighed bør ophæves.“

Fogedrettens brug af hyrevogne til befordring og af taxachauffører som fogedvidne og låsesmed

Et låseservicefirma i København klagede til justitsministeriet over Københavns byrets fogedafdelings brug af hyrevogne ved udgående fogedforretninger og over, at taxachaufførerne optrådte, dels som fogedvidner, dels som låsesmede.

Justitsministeriet indhentede en udtalelse fra præsidenten for Københavns byret og fra Dommerforeningen.

I præsidentens svar af 22. december 1975 hedder det bl. a.: „... Efter fogedafdelingens faste praksis tilkendes der ikke ved en sags første foretagelse rekvirenten dækning for udgifter til låsesmed, såfremt døroplukning viser sig uforuden, f. eks. fordi rekvisitus antræffes. Hvis ingen antræffes, og rekvirenten ikke har medbragt låsesmed, forsøger fogedretten til gengæld at skaffe rekvirenten adgang til skyldnerens bopæl, såfremt dette forlanges, og når det iøvrigt drejer sig om mindre komplicerede låse, hvorved det søges undgået, at sagen skal udsættes på tilkaldelse af låsesmed. I den anledning har der gennem mange år været praktiseret en ordning, hvorefter bl. a. vognmændene benytter redskaber (låsepistoler) til oplukning af dørlåse. Ordningen må antages at være besparende såvel for rekvirenten som for skyldneren. Honoraret til vognmændene for anvendelse af låsepistol fastsættes på fogeddommerens møder med fogederne og er i oktober 1974 forhøjet fra 10 til 15 kr. pr. oplukning. Ved senere udkørsler til sam-

me skyldner og under afhentningsforretninger medbringes normalt professionel låsesmed.“

Dommerforeningen henholdt sig i sit svar af 20. april 1976 (jr. nr. 28/1976) til den af præsidenten for Københavns byret afgivne udtalelse og tilføjede, at det må være overladt til fogdens afgørelse, om befordring skal ske med hyrevogn, og der findes intet kritisabelt i, at der anvendes faste hyrevogne, for hvis kørsel der afregnes efter taksten for timebetaling. Den i redegørelsen omtalte ordning, hvorefter vedkommende vognmand lejlighedsvis anvendes som fogedvidne, må anses for både rimelig og praktisk, og det samme gælder ordningen med, at vognmanden i visse tilfælde foretager oplukning af døre.

Tinglysning

Om anvendelse af landbrugslovens § 17 stk. 2 (lobekendtgørelse nr. 458 af 2. august 1973) ved erhvervelse på tvangsauktion

En fader, der på tvangsauktion over sønnens landbrugsejendom, overtog ejendommen som ufyldstgjort pantehaver bl. a. med den hensigt, at sønnen kunne blive boende på ejendommen, ansøgte statens jordlovsudvalg om tilladelse til at erhverve adkomst på ejendommen, og om dispensation fra kravet i landbrugslovens § 16 stk. 1 om, at erhververen inden 6 måneder efter erhvervelsen skal tage fast bopæl på ejendommen.

I skrivelse af 4. december 1975 anmodede landbrugsministeriet Dommerforeningen om en udtalelse. I skrivelsen udtaltes, at landbrugsministeriet var af den opfattelse, at den pågældende overdragelse ikke kunne henføres under § 17 stk. 2, da faderens erhvervelse af ejendommen ikke var sket ved overdragelse, men ved retsforfølgning.

I Dommerforeningens udtalelse af 12. februar 1976 (jr. nr. 84/1975) hedder det bl. a.:

„... at en strikt fortolkning må medføre, at den omhandlede overdragelse ikke kan henføres under landbrugslovens § 17 stk. 2, da overdrageren ved et auktions- eller fogedudlægsskøde formelt er fogden. Reelt er dog tale om en overdragelse af ejendommen fra rekvisitus til auktionskøber, i det konkrete tilfælde en overdragelse fra sønnen til faderen. Denne sidste kunne have købt ejendommen direkte

af sønnen, og den omstændighed, at et opgør med ejendommens pant-havere kræver en tvangsauktion, synes at være uden betydning i forhold til de jordpolitiske formål, der er søgt tilgodeset ved bestemmelsen i landbrugslovens § 16 stk. 1, og Dommerforeningen er af de anførte grunde af den opfattelse, at undtagelsesbestemmelserne i § 17 stk. 2 må kunne fortolkes som omfattende også en erhvervelse som den i sagen omhandlede.“

Notering af skelsætningsforretninger i tingbogen

På nogle kurser, som Den danske Landinspektørforening holdt om emnet „Skelsætning og Hævd“, blev det af en landinspektør oplyst, at tinglysningskontoret i hans hjemby ikke foretog notering om skelsætning i tingbogen, og en drøftelse af spørgsmålet gav anledning til at tro, at der kunne være tale om en praksis, der også anvendtes af andre tinglysningskontorer.

I skrivelse af 20. november 1973 henstillede landbrugsministeriet til justitsministeriet, at spørgsmålet blev taget op til drøftelse med Dommerforeningen. I skrivelsen anførtes bl. a., at det fremgår af udstykningslovens § 33, at skelsætning skal noteres i tingbogen.

I Dommerforeningens udtalelse af 12. februar 1976 (jr. nr. 85/1975) hedder det bl. a.:

„... at det er bestyrelsens opfattelse, at der normalt foretages notering i tingbogen om stedfundne skelsætningsforretninger, og at det derfor må være en undtagelse, såfremt et tinglysningskontor som oplyst i matrikeldirektoratets skrivelse af 20. november 1975 undlader notering om skelsætning. Skelsætningsforretninger forekommer i praksis vistnok ret sjældent, og foreningen må være af den opfattelse, at der ikke foreligger tilstrækkeligt grundlag for udstedelse af et cirkulære, indeholdende en indskærpelse af noteringspligten. Det fremdragne spørgsmål vil blive omtalt i foreningens årsberetning, og det henstilles endvidere, at spørgsmålet gøres til genstand for omtale i det tinglysningscirkulære, som har været under udarbejdelse siden 1968. Dette kunne ske ved en tilføjelse til § 23 i det senest foreliggende udkast.“

I skrivelse af 25. februar 1976 til landbrugsministeriet har justitsministeriet henholdt sig til Dommerforeningens udtalelse.

Fotokopi som tingbogsattest

Med skrivelse af 18. juni 1975 fremsendte justitsministeriet til udtalelse et notat om anvendelse af fotokopi som tingbogsattest. Det fremgik af notatet, at de fleste tinglysningskontorer benytter den fremgangsmåde, at den fremstillede fotokopi umiddelbart forsynes med bekræftelsespåtegning og kasseafstempling, hvorefter kopien udleveres til kunden som tingbogsattest. Enkelte embeder indhæfter imidlertid den fremstillede fotokopi i et omslag, hvorefter bekræftelse og kasseafstempling påføres omslaget. Efter justitsministeriets opfattelse er den først beskrevne metode den mest hensigtsmæssige, idet den er mindst tidkrævende og stemmer bedst med rationaliseringstanken bag de anskaffede fotokopieringsapparater, og det overvejes derfor at søge en ensartet praksis gennemført ved samtlige tinglysningskontorer ved udsendelse af en cirkulæreskrivelse om spørgsmålet.

I sit svar af 14. august 1975 (jr. nr. 45/1975) udtalte foreningen, at rationaliseringshensyn vel må tale for at benytte den første metode som den mest enkle, men anvendelse af et omslag har den fordel, at bekræftelsen og kasseafstemplingen fremtræder tydeligt, og kunden får leveret den bestilte kopi i en pænere form. Det rejste spørgsmål synes at være af ringe rækkevidde, og det må derfor foretrækkes, at det overlades til det enkelte embede, hvilken fremgangsmåde man vil vælge. Foreningen ville anse det for beklageligt, dersom de almindelige rationaliseringsbestræbelser tillægges en sådan vægt, at enhver mulighed for et dommerembedes ønske om at levere udskrifter i en mere individuel og/eller pænere form afskæres.

Skifteret

Dødsanmeldelser

Med skrivelse af 7. oktober 1975 fremsendte justitsministeriet fotokopi af en skrivelse af 23. juli 1975 fra kirkeministeriet med bilag, hvoraf fremgik, at kirkeministeriet i overensstemmelse med et af folketingets kirkeudvalg i betænkning afgivet den 6. juni 1975 udtalt ønske påtænker administrativt at indføre en ordning, hvorefter det pålægges begravelsesmyndighederne at foretage alle nødvendige anmeldelser i forbindelse med dødsfaldet, herunder også anmeldelse til skifteretten.

I foreningens svar af 9. oktober 1975 (jr. nr. 70/1975) hedder det: „Dommerforeningen har tidligere udtalt sig om et forslag fremsat i „Betænkning om borgerlig personregistrering“ side 28, som gik ud på at ophæve pligten til at foretage anmeldelse om dødsfaldet til skifteretten. Der henvises til Dommerforeningens skrivelse af 20. november 1972, Årsberetningen 1972–73 side 12 og til justitsministeriets skrivelse af 16. marts 1973 (2. kontor jr. nr. 4401-24) til indenrigsministeriet, sekretariatet for personregistrering. De principielle synspunkter, som Dommerforeningen i den nævnte skrivelse har fremsat, fastholdes.

Den ordning, som kirkeministeriet nu foreslår gennemført, går ud på, at det administrativt pålægges begravelsesmyndigheden – uden for de sønderjydske landsdele – på de pårørendes vegne at afgive anmeldelse til skifteretten. Ordningen har til formål at sikre, at de pårørende ikke skal henvende sig til mere end én myndighed i anledning af dødsfaldet.

Dommerforeningen skal ikke udtale sig imod, at der administrativt indføres en ordning som den af kirkeministeriet foreslåede. Ordningen vil have til følge, at skifteretten ikke længere skal afgive attest til brug for præsten ved jordpåkastelsen (jordseddel), og dette må siges at indebære en forenkling i forhold til den bestående ordning. Ved udarbejdelsen af de blanketter, der påtænkes anvendt, vil det formentlig kunne sikres, at skifteretten modtager de nødvendige oplysninger til påbegyndelsen af boets behandling. Dommerforeningen har med henvisning til det anførte intet at indvende imod, at der svares kirkeministeriet i overensstemmelse med det hoslagt tilbagefølgende udkast.“

På foranledning af en henvendelse fra en skifteret skrev Dommerforeningen den 26. marts 1976 således til justitsministeriet:

„Under henvisning til tidligere brevveksling vedrørende den af kirkeministeriet gennemførte ordning, hvorefter det fra den 1. januar 1976 er pålagt begravelsesmyndigheden udenfor de sønderjyske landsdele at afgive anmeldelse til skifteretten om dødsfald (2. k. 1973-nr. 449-1) skal foreningen meddele, at det vil være ønskeligt, om der på den af kirkeministeriet udformede blanket til brug ved anmeldelsen kunne indføres rubrikker til angivelse af – såfremt afdøde var enke eller enkemand – den tidligere afdøde ægtefælles dødsdag og bopæl ved dødsfaldet. Disse oplysninger har betydning for skifteretten, idet skifteretten herigennem har mulighed for inden første møde med de efter-

ladte at fremskaffe sikre oplysninger om, hvorledes der er forholdt med boet efter førstafdøde. Derimod har skifteretten ikke brug for oplysning om vielsessted, hvortil der er indrettet en rubrik i blanketten. Foreningen skal henstille, at blanketten ved genoptryk ændres i overensstemmelse med det foran anførte.“

Betænkninger og lovudkast

Erstatning af statsmidler til ofre for forbrydelse

I skrivelse af 29. september 1975 (jr. nr. 49/1975) har foreningen udtalt:

„ad § 7 i lovudkastet.

Der er anført to alternativer, og der er i bemærkningerne side 66-70 gjort rede for de forskellige begrundelser, der kan anføres for hver af de pågældende løsninger.

Under voteringen i Dommerforeningen har et flertal af de voterende udtalt sig til fordel for alternativ I, der overlader det til nævnets afgørelse, i hvilket omfang der ved erstatningsfastsættelsen bør tages hensyn til private forsikringsydelse m.v. Disse voterende henviser til, at private summaforsikringer i almindelighed tegnes først og fremmest af den fornuftige, forudseende familieforsørger i den hensigt at stille de nærmeste bedre, end de ellers ville være det, når en eller anden form for skade eller uheld indtræder, og det kan ikke være rimeligt, at det uheld, den pågældende person kommer ud for ved en forbrydelses begåen, skal berøve ham fordelen ved hans forudseenhed. En af disse voterende udtaler betænkelighed ved helt at overlade det til nævnet at afgøre spørgsmålet. Denne voterende ville foretrække en formulering af alternativ I, stk. 2, hvorefter nævnet i særlige tilfælde kunne bestemme, at der skal tages hensyn til private forsikringsydelse.

Et mindretal udtaler sig til fordel for alternativ II og udtaler, at de opfatter den foreslåede ordning som et socialt sikkerhedsnet, og disse voterende finder, at man under den herskende tendens til begrænsning af sociale ydelse bør bruge de offentlige midler til formålet, hvor tarven er størst.

Iøvrigt har lovudkastet ikke givet Dommerforeningen anledning til bemærkninger. For så vidt angår udfærdigelsen af en forretningsorden henledes opmærksomheden på, at spørgsmålet om sygehusjour-

naler kan skabe særlige problemer, for eksempel i forhold til offentligheden, jfr. senest den ved højesterets dom af 17. juni 1975 afgjorte sag (I 126/74).“

Se nu lov nr. 277 af 26. maj 1976.

Rationalisering og humanisering af kreditforfølgningssystemet

Med skrivelse af 2. juli 1975 fremsendte justitsministeriet til udtalelse en af en tværfaglig arbejdsgruppe under Universitetsforeningen for det sydlige og vestlige Jylland udarbejdet rapport, der indeholder forslag til rationalisering og humanisering af kreditforfølgningssystemet, herunder især spørgsmålet om sanering af håbløse gældsforpligtelser.

I Dommerforeningens udtalelse af 27. oktober 1975 (jr. nr. 47/1975) hedder det:

„Rapporten, der tager sit udgangspunkt i de forslag, der er indeholdt i Betænkning om konkurslovgivningen (nr. 606/1971), Betænkning om udlæg og udpankning (nr. 634/71) samt forslag til lov om ændring af retsplejeloven, udpankningsloven og lov om inddrivelse af underholdsbidrag (udlæg og udpankning m.v.), indeholder mange interessante forslag, hvoraf dog en del er så vidtrækkende i forhold til gældende ret, at det efter Dommerforeningens opfattelse må bero på en politisk afgørelse, om de skal fremsættes som lovforslag. Foreningen har derfor ikke ment, at man bør tage stilling til de enkelte forslag, forinden disse er undergået en nærmere juridisk-teknisk behandling, enten i en snæver arbejdsgruppe eller i forbindelse med de forslag af samme karakter, der for tiden er under bearbejdelse i justitsministeriet.

Foreningen vil være interesseret i at deltage i det forberedende lovgivningsarbejde, som rapporten eventuelt måtte resultere i, og vil, når resultatet heraf foreligger, afgive en indgående udtalelse om de stillede forslag.“

Lovtidende og Ministerialtidende

I skrivelse af 8. september 1975 anmodede justitsministeriet Dommerforeningen om en udtalelse om det i Betænkning om Lovtidende og Ministerialtidende (nr. 740/1975) indeholdte udkast til lov om Lovtidende med tilhørende bemærkninger og om udvalgets anbefaling af,

at man søger tilvejebragt et officielt register med gyldighedsvirkning over samtlige gældende love og administrative forskrifter og i forbindelse hermed overvejer udgivelsen af en autoritativ samlet tekstudgave af gældende bestemmelser.

I foreningens svar af 20. november 1975 (jr. nr. 66/1975) hedder det:

„at man intet har at bemærke til lovforslaget med bemærkninger udover, at man finder, at § 4 i lovudkastet bør suppleres med en bestemmelse om, at der skal optages meddelelse om kundgørelse i Lovtidende, såsnart dette påny kan finde sted, med offentliggørelse af vedkommende lov, bekendtgørelse eller anordning.

Hvad angår forslaget om tilvejebringelse af et officielt register og udgivelse af en autoritativ tekstudgave af gældende bestemmelser finder foreningen, at de hermed forbundne udgifter ikke står i rimeligt forhold til, hvad der kan opnås derved, og at der – i hvert fald for tiden – ikke synes at være særligt behov for disse foranstaltninger.“

III

Samarbejdet med dommere i andre lande

Den internationale dommerunion

I dagene fra den 11. til den 14. september 1975 holdt centralrådet og de 3 studiekommissioner møde i København.

Centralrådets møde fandt sted i landstingssalen på Christiansborg. For første gang deltog repræsentanter fra Finland og Norge. Fra dansk side deltog landsdommer Frandsen som vicepræsident samt Dommerforeningens formand. Der blev givet en redegørelse for dommerunionens virksomhed i det forløbne år, og vedtaget en ændring af lovene, hvorefter der foruden en generalsekretær (i Rom) kan anvendes en eller flere bistående generalsekretærer. Endelig drøftedes særligt, hvilke emner 1. studiekommission skulle beskæftige sig med i det kommende år.

I 1. studiekommission, hvori fra dansk side deltog byretsdommer Frøsig, drøftedes emnet voldgift, i 2. studiekommission, hvori fra dansk side deltog landsdommer Jørgen Svendsen, udarbejdedes en resolution vedrørende emnet inflation i relation til retsvæsenet, og i 3. studiekommission, hvori fra dansk side deltog dommer Carsten Jepsen, vedtoges en rapport om, hvilke alternative forholdsregler, der kan peges på som erstatning for idømmelse af frihedsstraf.

Torsdag den 11. september om aftenen afholdt justitsministeriet reception på Christiansborg for deltagerne i centralrådet og en række gæster. Fredag aften var der reception på Københavns rådhus, og lørdag aften afholdtes en festmiddag på Nimb. Endelig var der søndag formiddag udflugt for mødedeltagerne til Nordsjælland.

I forbindelse med mødet fandt de skandinaviske deltagere tid til at holde et „internt“ møde, hvor man drøftede berettigelsen af en forening som Den internationale dommerunion. Der blev peget på, at det i øjeblikket er de romanske lande, der er mest fremtrædende

på møder og diskussioner, og at det derfor var af værdi, at der tilvebragtes en engelsktalende modvægt. Der var enighed om, at man i forbindelse med møderne søger at etablere et forudgående møde mellem de skandinaviske deltagere.

Seminar i Otzenhausen

I dagene 25. september til 27. september 1975 holdt Det Europæiske Akademi i Otzenhausen i samarbejde med Den tyske Dommerfor- enings afdelinger i Hessen og Saarland et seminar over emnet: Wert der Rechtssoziologie für die Rechtspraxis. Fra dansk side deltog dom- mer E. Brandt Petersen, dengang Århus by- og herredsret, der holdt foredrag om rets- og socialvidenskab i Skandinavien.

Tysk-Skandinavisk dommermøde i Sankelmark

I dagene 21. til 25. juni 1976 holdt Den tyske Dommerforenings af- deling for Slesvig-Holsten møde på Grænseakademiet i Sankelmark om emnet: Richter und politischer Radikalismus. Foruden dommere og statsadvokater fra Slesvig-Holsten, Hessen og Berlin deltog 4 dom- mere fra Finland, 3 fra Sverige, 1 fra Norge og 3 fra Danmark, nem- lig Carsten Jepsen, Hørsholm, Ditlev Nielsen, Århus by- og herreds- ret, og K. Iversen, Odense by- og herredsret. Der blev holdt foredrag med efterfølgende diskussioner om politisk terrorisme og om ansæt- telse og beskæftigelse af politisk radikale i offentlig tjeneste. Ditlev Nielsen talte om sidstnævnte emne set fra et dansk synspunkt.

IV

Den danske dommerstand

Dødsfald, afskedigelser, forflyttelser og udnævnelser i tiden fra den 1. august 1975 til og med den 1. august 1976.

Afdøde dommere

Kaj Tage Andreassen, dommer i Ålborg by- og herredsret, død den 29. september 1975.

Aksel Halkov, tidligere dommer i Næstved, død den 14. novem- ber 1975.

Johannes Michael Fabritius Tegnagel, tidligere dommer i Hel- singør, død den 28. november 1975.

Carl Rudbech, tidligere dommer i Bjerre-Hatting herreder, død den 5. december 1975.

Svend Thal Jantzen, tidligere dommer på Frederiksberg, død den 6. december 1975.

Hans Anthon William Karsten, tidligere civildommer i Frederiks- havn, død den 13. februar 1976.

Alexander Kristensen, dommer i Lemvig, død den 13. marts 1976.

Afgåede dommere

Erik Broger, Københavns byret.

Harald Holten, Grenå.

Knud Bonfils, Hobro.

Niels Ejler Lundsager, Holsted.

Niels Tage Jærndal, Århus by- og herredsret.

Otto Hugo Taksøe-Jensen, Østre landsret.

Ellen Hedvig Vindfeldt Harhorn, Slagelse.
Poul Birger Nielsen, Odense by- og herredsret.
Theodor Frederik Gjerulff, Højesteret.
Viggo Finn Thomsen Rydhave, Sønderborg.
Tage Hans Carl Bjørn, Østre landsret.
Claes Preben Schierbeck, Terndrup.

Forflyttelser

Sven Heurlin, kriminaldommer i Sønderborg, civildommer i Sønderborg fra den 1. november 1975.

Erhart Brandt Petersen, Århus by- og herredsret, dommer i Odense by- og herredsret fra den 1. januar 1976.

Kurt Haulrig, Københavns byret, dommer i Østre landsret fra den 1. januar 1976.

Aksel Torkild Koefoed, Københavns byret, dommer i Hobro fra den 1. januar 1976.

Hans Christian Dahler Kardel, Københavns byret, dommer i Østre landsret fra den 1. april 1976.

Uno Valbak, kriminaldommer i Vejle, statsadvokat i Viborg fra den 1. juli 1976.

Landsdommer Torben William Jensen, Østre landsret, dommer i Højesteret fra den 1. april 1976.

Dommer Jørgen Borch Jacobsen, Århus by- og herredsret, kriminaldommer i Silkeborg fra den 1. august 1976.

Paul Ove Hansen, civildommer i Helsingør, civildommer i Hillerød fra den 1. juli 1976.

Niels Jakob Feilberg Jørgensen, civildommer i Hillerød, civildommer i Helsingør fra den 1. juli 1976.

Søren Elith Holmkær, dommer i Silkeborg, civildommer i Silkeborg fra den 1. august 1976.

Udnævnelser

Niels Christian Bitsch, afdelingschef i justitsministeriet, præsident for Københavns byret fra den 1. september 1975.

Retsassessor Sven Herreborg Thomsen, dommer i Holsted fra den 1. november 1975.

Retsassessor Jens Frederik Gabe, kriminaldommer i Slagelse fra den 1. november 1975.

Fuldmægtig i justitsministeriet, Finn Taksøe-Jensen, dommer i Københavns byret fra den 1. december 1975.

Fuldmægtig i justitsministeriet, Ebbe Christensen, dommer i Københavns byret fra den 1. december 1975.

Retsassessor Rasmus Kam, dommer i Ålborg by- og herredsret fra den 1. januar 1976.

Retsassessor Ditlev Davidsen Nielsen, dommer i Århus by- og herredsret fra den 1. januar 1976.

Retsassessor Mogens Beier, dommer i Århus by- og herredsret fra den 1. januar 1976.

Retsassessor Jørgen Dahm Frederiksen, kriminaldommer i Sønderborg fra den 15. januar 1976.

Retsassessor Poul Erik Flory Schou, dommer i Grenå fra den 1. april 1976.

Retsassessor Inge Thurah Tollestrup, dommer i Københavns byret fra den 1. april 1976.

Landsretssagfører, konstitueret landsdommer, Frank Helms Damkier, dommer i Østre Landsret fra den 1. april 1976.

Retsassessor Willy Aagaard, dommer i Terndrup fra den 1. august 1976.

Retsassessor Christian Borg Gadegaard, dommer i Lemvig fra den 1. august 1976.

Retsassessor Christian Finn Christensen, dommer i Århus by- og herredsret fra den 1. august 1976.

Vicestatsadvokat Hans Toft-Nielsen, kriminaldommer i Vejle by- og herredsret fra den 1. juli 1976.

Dommerforeningens regnskab

Oversigt for tiden 1. august 1973–31. juli 1976

<i>Udgifter:</i>	1973/74	1974/75	1975/76
Arsmødet	32.586,95	36.735,21	63.156,26
Bestyrelsen	182,00	2.407,45	2.029,50
Årsberetningen	5.652,25	5.612,20	7.242,70
Den internationale Dommerunion	2.199,57	3.704,48	20.841,24
Understøttelser	7.500,00	7.000,00	3.000,00
Kontorudgifter	694,63	512,81	1.019,26
Andre udgifter	4.949,41	860,35	1.332,05
	53.764,81	56.832,50	98.621,01
<i>Indtægter:</i>	83.324,48	101.373,51	92.092,12
Overskud	29.559,67	44.541,01	÷ 6.528,89
Beholdning pr. 31. juli 1974–76	150.013,38	194.554,39	188.025,50

Medlemmer den 1. august 1976

Højesteret	15
Østre landsret	36
Vestre landsret	20
Sø- og handelsretten i København	2
Københavns byret	29
By- og herredsretterne uden for København	141
Færøerne	1
Grønland	1
Den danske dommer ved EF-domstolen	1
	246
Afgåede dommere	96
Samlet medlemstal	342